ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 7. júna 2007 *

Vo veci C-156/04,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES, podaná 26. marca 2004,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: M. Patakia a D. Triantafyllou, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Helénskej republike, v zastúpení: P. Mylonopoulos a I. Pouli, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

* Jazyk konania: gréčtina.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia E. Juhász (spravodajca), J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič a E. Levits,

generálny advokát: L. A. Geelhoed,
tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 22. júna 2006,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 14. septembra 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojou žalobou Komisia Európskych spoločenstiev žiada, aby Súdny dvor určil, že Helénska republika si tým, že:

— uplatňuje na dočasné použitie vozidiel registrovaných v iných členských štátoch na svojom území ustanovenia colného režimu dočasného použitia vozidiel

pochádzajúcich z tretích krajín namiesto ustanovení smernice Rady 83/182/EHS z 28. marca 1983 o oslobodení od daní, ktoré platia v rámci spoločenstva pre dočasný dovoz určitých dopravných prostriedkov (Ú. v. ES L 105, s. 59; Mim. vyd. 09/001, s. 112, ďalej len „smernica“),

— uplatňuje za priestupky týkajúce sa prihlásenia vozidiel dočasne používaných na svojom území režimy sankcií, ktoré sú spolu s praxou správnych orgánov systematického určovania zvyčajného bydliska osôb dovážajúcich vozidlá v Grécku zjavne neprimerané,

— systematicky vyrubuje dane uložené za trvalý dovoz vozidiel v prípade krádeže druhého vozidla nachádzajúceho sa v režime dočasného používania tej istej osobe,

nesplnila svoje povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 90 ES a smernice, najmä z jej článku 1.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

2 Cieľom smernice je podľa jej prvého a druhého odôvodnenia odstrániť prekážky voľného pohybu osôb a zriadenia vnútorného trhu, ktoré vyplývajú z predpisov daňového práva členských štátov v oblasti dočasného dovozu určitých dopravných prostriedkov.

3 V treťom odôvodnení smernice je uvedené, že „… v určitých prípadoch sa bude musieť dať presne zistiť, či určitá osoba má bydlisko v danom členskom štáte“.

4 Článok 1 ods. 1 smernice upravuje, že členské štáty oslobodia, za podmienok uvedených nižšie, stanovené cestné motorové vozidlá dočasne dovezené z iného členského štátu od dane z obratu, spotrebných daní a od akýchkoľvek iných nepriamych daní. Článok 1 ods. 3 smernice vylučuje oslobodenie úžitkových vozidiel.

5 Pokiaľ ide o osobné vozidlá, v zmysle článku 3 smernice sa oslobodenie od dane na dočasný dovoz na súkromné účely uplatní na prerušovanú alebo nepretržitú dobu, ktorá v akýchkoľvek dvanásť po sebe nasledujúcich mesiacoch neprekročí šesť mesiacov. Pokiaľ ide o tie isté vozidlá, v zmysle článku 4 smernice sa oslobodenie od dane na ich dočasný dovoz na obchodné účely uplatní na prerušovanú alebo nepretržitú dobu, ktorá v akýchkoľvek dvanásť po sebe nasledujúcich mesiacoch neprekročí šesť alebo sedem mesiacov.

6 Tak ako článok 3, tak aj článok 4 smernice podmieňuje využitie oslobodenia tým, že osoba dovážajúca vozidlo má „bydlisko [zvyčajné bydlisko — *neoficiálny preklad*] v inom členskom štáte ako v členskom štáte dočasného dovozu“, s výhradou splnenia určitých doplňujúcich podmienok osobou dovážajúcej vozidlo na obchodné účely.

7 Pokiaľ ide o pojem „zvyčajné bydlisko“, článok 7 smernice s názvom „Všeobecné pravidlá na určovanie bydliska“ upravuje:

„1. Na účely tejto smernice sa ‚bydliskom‘ [‚zvyčajným bydliskom‘ — *neoficiálny preklad*] rozumie miesto, kde určitá osoba žije, aspoň 185 dní v každom kalendárnom

roku, pre svoje osobné a pracovné väzby, poprípade u osoby, ktorá nemá žiadne pracovné väzby, pre osobné väzby, z ktorých vyplýva úzke spojenie medzi týkajúcou sa osobou a miestom, kde žije.

Za bydlisko[zvyčajné bydlisko — *neoficiálny preklad*] osoby, ktorú pracovné väzby pútajú k inému miestu ako osobné väzby, a ktorá preto žije striedavo na rôznych miestach nachádzajúcich sa v dvoch alebo viacerých členských štátoch, sa však považuje miesto, ku ktorému má osobné väzby, ak sa tam táto osoba pravidelne vracia. Posledná podmienka nemusí byť splnená, ak týkajúca sa osoba v určitom členskom štáte žije preto, aby vykonala úlohu, ktorá trvá určitú dobu. Dochádzanie na vysokú školu alebo do školy nemá za následok zmenu bydliska [zvyčajného bydliska — *neoficiálny preklad*].

2. Jednotlivci preukážu miesto svojho [zvyčajného bydliska — *neoficiálny preklad*] bydliska akýmikoľvek vhodnými prostriedkami, napríklad preukazom totožnosti alebo iným platným dokladom.

3. Ak majú príslušné orgány členského štátu dovozu pochybnosti o platnosti prehlásení o bydlisku [zvyčajnom bydlisku — *neoficiálny preklad*] vykonanému podľa odseku 2 alebo na účely určitých osobitných kontrol, môžu žiadať ďalšie údaje alebo dôkazy.“

8 Článok 9 ods. 1 smernice upravuje, že členské štáty môžu na žiadosť dovozcu povoliť dočasný dovoz na obdobie dlhšie, ako sú obdobia uvedené v článkoch 3 a 4 tejto smernice.

9 Článok 9 ods. 2 smernice upravuje:

„Členské štáty nesmú za žiadnych okolností pri vykonávaní tejto smernice uplatňovať v spoločenstve oslobodenie od daní, ktoré sú menej výhodné ako tie, ktoré by boli poskytnuté v prípade dopravných prostriedkov vyrobených v tretej krajine.“

10 Nakoniec článok 10 ods. 2 smernice upravuje:

„Ak sa pri praktickom použití tejto smernice vyskytnú problémy, príslušné orgány týkajúcich sa členských štátov učinia na základe vzájomnej dohody potrebné rozhodnutia, pričom budú dbať najmä na dohovory a smernice spoločenstva o vzájomnej pomoci.“

Vnútroštátna právna úprava

11 Výnos ministra financií D 247/13 z 1. marca 1988, zmenený a doplnený zákonom 2187/94 (ďalej len „výnos z 1. marca 1988“), ktorým sa prebrala smernica do vnútroštátneho práva, povoľuje svojím článkom 1 dočasný dovoz dopravných prostriedkov na súkromné účely oslobodený od príslušného cla a iných poplatkov, úžitkové vozidlá sú z tohto režimu vyňaté.

12 Článok 3 výnosu z 1. marca 1988 upravuje pojem „zvyčajné bydlisko“ osoby dovážajúcej vozidlo v znení v podstate zhodnom so znením článku 7 ods. 1 smernice.

13 Článok 4 tohto výnosu týkajúci sa dočasného dovozu dopravných prostriedkov na súkromné účely, iných než úžitkových vozidiel, upravuje prerušovanú alebo nepretržitú dobu, počas ktorej sa dopravný prostriedok môže nachádzať na vnútroštátnom území počas akýchkoľvek dvanásť po sebe nasledujúcich mesiacoch šesť mesiacov. Tento článok upravuje, že táto doba môže byť predĺžená o deväť mesiacov okrem prípadu, keď osoba dovážajúca vozidlo vykonáva svoje povolanie v Grécku, v takomto prípade je predĺženie možné maximálne na tri mesiace.

14 Článok 5 výnosu z 1. marca 1988 upravuje, pokiaľ ide o dočasný dovoz osobného vozidla na obchodné účely, prerušovanú alebo nepretržitú dobu v zásade v trvaní šesť mesiacov, po ktorú sa toto vozidlo môže nachádzať v Grécku. Vylúčená je možnosť využiť oslobodenie od dane na vozidlá používané na prepravu osôb alebo priemyselnú alebo obchodnú dopravu, či už odplatne, alebo bezodplatne.

15 Tak článok 4, ako aj článok 5 tohto výnosu podmieňuje možnosť využitia oslobodenia skutočnosťou, že dotknutá osoba má svoje zvyčajné bydlisko mimo územia Grécka.

16 Článok 15 ods. 3 a 4 výnosu z 1. marca 1988 prevzal v rovnakom znení alebo v zásade v rovnakom znení ustanovenia článku 7 ods. 2 a 3 smernice týkajúce sa preukázania miesta zvyčajného bydliska.

17 Článok 133 ods. 2 zákona 1165/1918, ktorým sa stanovuje colný zákonník (FEK A' 73), v znení platnom v čase konania pred podaním žaloby v prejednávanej veci upravuje:

„Vozidlá Spoločenstva môžu dočasne ostať na území Grécka bez toho, aby sa požadovalo zaplatenie registračnej dane a dane z pridanej hodnoty (DPH). Na priznanie

tohto dočasného oslobodenia… sa obdobne použijú podmienky upravené ustanoveniami colného režimu dočasného použitia vozidiel pochádzajúcich z tretej krajiny za podmienky, že tieto vozidlá budú opäť vyvezené."

18 Článok 18 zákona 2682/1999 v znení platnom v čase konania pred podaním žaloby v prejednávanej veci pod nadpisom „Porušenia — Sankcie" stanovuje:

„A. Vozidlá Spoločenstva

1. Držba alebo použitie vozidiel Spoločenstva osobami so sídlom v Grécku bez dodržania formalít uvedených v článkoch 10 a 11 tohto zákona predstavuje priestupok pašovania a uplatnia sa ustanovenia colného zákonníka týkajúce sa pašovania (zákon 1165/1918,…). V tomto prípade sa nezačne žiadne trestné stíhanie, ak dotknuté osoby zaplatia zvýšenú vyrubenú daň, stanovenú v minimálnej výške, na základe predmetných ustanovení a ak sa vzdajú opravných prostriedkov proti rozhodnutiu o vyrubení tejto dane. V prípadoch uvedených v tomto odseku sa peňažné pokuty upravené v nižšie uvedenom odseku A4 tohto článku neuložia.

…

4. Priestupky opísané nižšie sú kvalifikované ako jednoduché colné priestupky a trestajú sa, podľa jednotlivého prípadu, peňažnými pokutami takto:

…

d) Za… oneskorený vývoz… vozidla je peňažná pokuta za každý deň omeškania upravená takýmto spôsobom: osobné vozidlá a vozidlá typu Jeep: do 1 600 cm^3 29 eur, od 1 601 cm^3 59 eur. Nákladné vozidlá bez ohľadu na objem motora 29 eur. Motocykle bez ohľadu na objem motora 14 eur.

…

f) Pokiaľ vozidlo pohybujúce sa na vnútroštátnom území… riadi iná než oprávnená osoba, uloží sa peňažná pokuta 733 eur, pokiaľ sa oprávnená osoba nachádzala na vnútroštátnom území v čase, keď došlo k spáchaniu priestupku. Použitie vyššie uvedeného vozidla inou osobou, než je oprávnená osoba, vedie k zrušeniu režimu uvedeného v článku 14 ods. 2 tohto zákona, pokiaľ sa v čase, keď došlo k k spáchaniu priestupku, oprávnená osoba nenachádzala na území Grécka, a ustanovenia odseku A1 tohto článku sa uplatnia na osobu, ktorá nie je oprávnenou osobou.“

19 Článok 18 C zákona 2682/1999 s nadpisom „Vozidlá Spoločenstva a tretích krajín“ upravuje:

„1. Okrem uloženia peňažných pokút upravených v predchádzajúcich odsekoch A4… sú vozidlá dočasne zabavené na základe úkonu colného orgánu, ktorý zistil spáchanie priestupku, a sú vydané po zaplatení dlžných peňažných pokút a prípadných iných uložených poplatkov. …

…“

20 Podľa článku 10 ods. 5 zákona 2682/1999:

„Vozidlá Spoločenstva môžu byť opäť vyvezené do iných členských krajín Európskej únie alebo vyvezené do tretích krajín pred určením dlžnej registračnej dane.“

21 Nakoniec článok 12 ods. 1 písm. d) výnosu z 1. marca 1988 s názvom „Krádež vozidiel“ upravuje:

„1. Oprávnená osoba, ktorá ohlási krádež vozidla, ktoré podliehalo režimu dočasného použitia,... nie je povinná zaplatiť clo a iné dane za ukradnuté vozidlo... za podmienky, že oprávnená osoba sa v budúcnosti nezúčastní na nezákonnom použití vozidla v Grécku a že sú kumulatívne splnené tieto podmienky:

...

d) oprávnená osoba neohlásila v minulosti krádež iného osobného vozidla v režime dočasného použitia.“

Konanie pred podaním žaloby

22 Po množstve sťažností, ktoré Komisia dostala a podľa ktorých v tomto členskom štáte predstavujú pravidlá uplatňované na dočasný dovoz určitých dopravných

prostriedkov do Grécka vážne prekážky voľného pohybu osôb s bydliskom v Spoločenstve, Komisia listom zaslala 17. mája 1999 gréckym orgánom výzvu, v ktorej ich upozornila na nezlučiteľnosť predmetnej vnútroštátnej právnej úpravy s ustanoveniami smernice a článku 90 ES.

23 Po preskúmaní pripomienok Helénskej republiky formulovaných v jej odpovedi z 1.septembra 1999 na túto výzvu zaslala Komisia 29. novembra 2000 tomuto členskému štátu odôvodnené stanovisko obsahujúce deväť žalobných dôvodov, v ktorom dospela k záveru, že sporná právna úprava je nezlučiteľná s vyššie uvedenými predpismi Spoločenstva.

24 Keďže vysvetlenia, ktoré poskytla Helénska republika vo svojej odpovedi z 21. februára 2001 na odôvodnené stanovisko, neboli podľa Komisie dostačujúce, podala túto žalobu, pričom však uviedla len niektoré zo žalobných dôvodov uvedených v odôvodnenom stanovisku.

O žalobe

O prvom žalobnom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

25 Komisia vytýka Helénskej republike, že uplatnila na dočasné používanie vozidiel registrovaných v iných členských krajinách na svojom území ustanovenia colného

režimu dočasného použitia uplatniteľného na vozidlá pochádzajúce z tretích krajín namiesto uplatnenia ustanovení smernice založenej na potrebe väčšej integrácie členských krajín.

26 V týchto súvislostiach Komisia vytýka gréckym orgánom, že vychádzali z predpokladu, že od 1. januára 1993, dňa zrušenia zásady zdaňovania pri dovoze vo vzťahoch medzi členskými štátmi, sa smernica, ktorá upravuje oslobodenie od daní v oblasti „dovozu“, stala neúčinnou a bezpredmetnou.

27 Grécka vláda odpovedala, že žalobné dôvody Komisie sú nepresné, keďže smernica bola už dávno riadne prebratá do vnútroštátneho práva a naďalej sa uplatňuje. Komisia nepoukazuje na údajné nesplnenie konkrétnych povinností vyplývajúcich zo smernice a ňou začatá diskusia má teoretickú povahu, pretože cieľom gréckych orgánov bolo motivovať Komisiu, aby sa ujala zákonodarnej iniciatívy na prijatie smernice v právnej situácii existujúcej od 1. januára 1993, odkedy už pojem „dovoz“ medzi členskými štátmi neexistuje.

28 Grécka vláda potvrdzuje, že smernicu uplatňuje vo vzťahoch vnútri Spoločenstva.

Posúdenie Súdnym dvorom

29 Týmto žalobným dôvodom Komisia tvrdí, že Helénska republika neuplatňuje smernicu ako takú.

30 Grécka vláda upresňuje v tejto súvislosti, že spor s Komisiou má svoju genézu v pripomienkach gréckych orgánov pri pravidelnom kontakte s Komisiou v súvislosti s potrebou prispôsobenia smernice, v ktorej sa nachádza pojem „dovoz“, v situácii, ktorá vznikla od 1. januára 1993, odkedy sa zrušil pojem „dovoz“ vo vzťahoch medzi členskými štátmi. Podľa gréckej vlády táto výmena názorov nemala vplyv na uplatňovanie smernice Helénskou republikou.

31 Je potrebné zdôrazniť, že vo svojom rozsudku z 12. júla 2001, Louloudakis, C-262/99, Zb. s. I-5547, najmä body 20 až 25, sa Súdny dvor odvolal na grécku právnu úpravu, ktorá povoľuje dočasný dovoz dopravných prostriedkov na súkromné účely s oslobodením od cla a iných poplatkov s výnimkou úžitkových vozidiel. Táto úprava sa znovu uvádza v bodoch 11 až 16 tohto rozsudku. Z tejto právnej úpravy vyplýva, že sa pojem „zvyčajné bydlisko“ upravuje v podstate v zhodnom znení so znením článku 7 ods. 1 smernice, že sa oslobodenie poskytuje tak, ako je upravené v smernici, na šesť mesiacov v priebehu akýchkoľvek dvanásť po sebe nasledujúcich mesiacoch a že táto právna úprava preberá, v rovnakom znení alebo skoro v rovnakom znení ustanovenia článku 7 ods. 2 a 3 smernice, ktoré sa týkajú preukázania miesta zvyčajného bydliska.

32 Je potrebné poukázať na fakt, že už citovaný rozsudok Louloudakis bol vydaný na základe návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal grécky súd, ktorý sa Súdneho dvora pýtal na výklad smernice, aby mohol rozhodnúť spor, ktorý mu bol predložený, čo dokazuje, že smernica sa uplatňuje.

33 Okrem toho samotná Komisia konštatuje v bode 21 treťom odseku svojej žaloby, že grécka legislatíva prebrala kritériá nachádzajúce sa v dotknutých ustanoveniach smernice, pokiaľ ide o určenie zvyčajného bydliska.

34 Je potrebné nakoniec zdôrazniť, že členské štáty môžu uplatniť na režim dočasného používania vozidiel pochádzajúcich z tretích krajín ten istý režim, aký upravuje smernica na vozidlá pochádzajúce z iného členského štátu. Jediná výhrada v tomto smere je vyjadrená v článku 9 ods. 2 smernice, podľa ktorého členské štáty nesmú uplatňovať v Spoločenstve oslobodenia od daní, ktoré sú menej výhodné než tie, ktoré poskytujú v prípade dopravných prostriedkov z tretej krajiny.

35 Komisia síce formulovala kritický postoj týkajúci sa určitých oblastí uplatnenia smernice, ale nepredložila dôkazy, ktoré by dokazovali, že Helénska republika neuplatňuje smernicu ako takú.

36 Teoretické úvahy a prípadné názorové strety v súvislosti s potrebou prispôsobenia smernice právnej situácii existujúcej od 1. januára 1993, ku ktorým dochádza v rámci pravidelných kontaktov medzi vnútroštátnymi správnymi orgánmi a Komisiou, nemôžu predstavovať právny základ na to, aby Súdny dvor určil nesplnenie povinnosti členským štátom.

37 Takže prvý žalobný dôvod je nedôvodný.

O druhom žalobnom dôvode

38 Týmto žalobným dôvodom Komisia spochybnila režim sankcií uplatňovaný gréckymi orgánmi.

39 Tento žalobný dôvod obsahuje dve časti. V prvej časti vyčíta Komisia Helénskej republike existenciu správnej praxe, podľa ktorej v prípade, keď sa prvky slúžiace na určenie bydliska nachádzajú tak v Grécku, ako aj v inom členskom štáte, grécke úrady systematicky určia zvyčajné bydlisko dotknutých osôb v Grécku, čím im v tejto súvislosti ukladajú väčšie dôkazné bremeno. V druhej časti Komisia kritizuje fakt, že toto určenie bydliska v Grécku vedie k neprimeraným sankciám.

O správnej praxi

Argumentácia účastníkov konania

40 Komisia tvrdí, že hoci grécka právna úprava preberá kritériá používané v smernici na určenie miesta bydliska, grécke správne orgány vždy systematicky určia zvyčajné bydlisko osoby majúcej osobné alebo pracovné väzby ako s Gréckom, tak aj s iným členským štátom do Grécka, dávajú automaticky prednosť osobným väzbám a vychádzajú v praxi z domnienky bydliska na gréckom území, pokiaľ má osoba grécku štátnu príslušnosť.

41 Komisia si v tejto súvislosti myslí, že správne orgány obrátením dôkazného bremena miesta zvyčajného bydliska alebo uložením predložiť silnejšie dôkazy dotknutým osobám vytvárajú situáciu, ktorá nie je zlučiteľná s pravidlami určovania miesta zvyčajného bydliska upravenými v smernici. Komisia okrem toho poukazuje na určité individuálne prípady, ktoré samy osebe podľa jej názoru môžu dostatočne preukázať nesplnenie povinnosti uložených smernicou. Navyše táto správna prax je potvrdená postojom súdov.

42 Grécka vláda uvádza, že je v praxi obvyklé, že sa objavujú problémy, pokiaľ ide o určenie zvyčajného bydliska gréckych štátnych príslušníkov, ktorí majú pracovné a osobné väzby rozdelené medzi Grécko a iný členský štát. Jednotlivé prípady, na ktoré sa Komisia odvoláva, sa týkajú tejto situácie.

43 V takýchto prípadoch správne orgány uplatňujú kritériá uvedené v článku 7 ods. 1 smernice, ktorý v tomto prípade uprednostňuje osobné väzby. V prípade pochybností uvedené orgány podľa gréckej vlády odôvodnene použijú článok 7 ods. 3 smernice, ktorý im dáva možnosť požadovať od dotknutých osôb všetky informácie alebo dodatočné dôkazy. Grécka vláda nakoniec zdôrazňuje, že väčšina vozidiel pohybujúcich sa v Grécku v režime dočasného dovozu patrí gréckym štátnym príslušníkom, ktorí zvyčajné bydlisko v zahraničí používajú ako právny základ pre oslobodenie od dane.

Posúdenie Súdnym dvorom

44 Súdny dvor zdôraznil, že kritériá určenia pojmu „zvyčajné bydlisko“ uvádzajú v článku 7 ods. 1 smernice pracovné a osobné väzby osoby k určitému miestu, ako aj dĺžku trvania tejto väzby a tento pojem je definovaný ako miesto, kam dotknutá osoba sústredila natrvalo stred svojich záujmov (rozsudok Louloudakis, už citovaný, bod 51 a citovaná judikatúra).

45 Na účely určenia miesta bydliska je teda potrebné zohľadniť zároveň pracovné a osobné väzby dotknutej osoby v danom mieste, ako aj dobu ich trvania, a pokiaľ sa tieto väzby nesústreďujú v jednom jedinom členskom štáte, článok 7 ods. 1 druhý pododsek smernice dáva prednosť osobným väzbám pred väzbami pracovnými.

V rámci posúdenia osobných a pracovných väzieb dotknutej osoby sa musia zohľadniť všetky relevantné skutočnosti, najmä fyzická prítomnosť tejto osoby, ako aj členov jej rodiny, miesto na bývanie, ktoré má k dispozícii, miesto výkonu pracovnej činnosti a umiestnenie jej majetkových záujmov atď. (pozri v tomto zmysle rozsudok Louloudakis, už citovaný, body 52, 53 a 55).

46 Posúdenie všetkých skutkových prvkov, ktoré charakterizujú každý prípad, vo svetle kritérií stanovených judikatúrou Súdneho dvora je vecou predovšetkým príslušných správnych orgánov členských štátov a do právomoci Súdneho dvora patrí určiť nesplnenie povinnosti členským štátom z dôvodu nesprávnej alebo zneužívajúcej ustálenej správnej praxe.

47 V tomto prípade sa Komisia snaží na základe určitých individuálnych prípadov preukázať existenciu ustálenej praxe, nesprávnej a zneužívajúcej, ktorá má viesť k zisteniu všeobecného nesplnenia povinnosti členského štátu, ktorý je tu žalovaný. Komisia totiž vo svojej žalobe uvádza „viacero sťažností“, avšak konkrétne poukazuje, ale stručným spôsobom a bez podrobností, iba na dva individuálne prípady a vo svojej replike, spôsobom opäť nie veľmi podrobným, iba na šesť prípadov.

48 Bez ohľadu na otázku, či šesť individuálnych prípadov uvedených po prvýkrát v replike je prípustných v zmysle požiadaviek článku 42 ods. 1 rokovacieho poriadku, zo spisu vyplýva, že v ôsmich prípadoch, na ktoré sa Komisia odvoláva, štyri osoby mali grécke občianstvo a nepopierateľné osobné a pracovné väzby v Grécku (z ktorých jeden nemal žiadnu väzbu mimo tohto členského štátu), dve osoby mali dvojité štátne

občianstvo a osobné a pracovné väzby v Grécku a jedna osoba mala štátnu príslušnosť iného členského štátu, ale pevné osobné a pracovné väzby v Grécku. Obsah spisu nedovoľuje určiť jasným spôsobom situáciu v ôsmom prípade.

49 Vo všetkých individuálnych situáciách uvedených vyššie okrem poslednej sa vysvetlenia, ktoré podali grécke orgány, zdajú nedôvodné. V každom prípade sa zdá, že správne orgány neprekročili mieru voľnej úvahy, ktorou disponujú pri určení miesta bydliska dotknutej osoby.

50 Pokiaľ ide o možnosť určenia nesplnenia povinnosti na základe správnej praxe vykonávanej členskými štátmi, Súdny dvor už stanovil uplatniteľné kritériá. V tomto prípade môže byť nesplnenie povinnosti určené, iba ak sa predložia dostatočne zdokumentované a presné dôkazy namietanej praxe, je potrebné, aby takáto správna prax mala určitý stupeň ustálenosti a všeobecnosti a pri prijatí záveru o existencii ustálenej a všeobecnej praxe Komisia nemôže vychádzať z nejakej domnienky (rozsudok z 27. apríla 2006, Komisia/Nemecko, C-441/02, Zb. s. I-3449, body 49, 50 a 99, ako aj už citovaná judikatúra).

51 Na základe dôkazov predložených Komisiou nie je možné dospieť k záveru, že citované podmienky v predchádzajúcom bode sú v tomto prípade splnené. V každom prípade, pokiaľ ide o vysoký počet občanov Spoločenstva, ako aj gréckych štátnych príslušníkov, ktorí majú bydlisko v iných členských štátoch, ktorí ročne cestujú autom do Grécka, osem individuálnych prípadov, na ktoré odkazuje Komisia, aj keby sa považovali za dokázané, predstavuje jednoznačne nedostačujúce percento so zreteľom na požiadavky stanovené judikatúrou Súdneho dvora na účely dokázania existencie ustálenej správnej praxe zakladajúcej nesplnenie povinnosti.

52 Komisia vyčíta okrem toho gréckym súdom potvrdenie praxe správnych orgánov bez toho, aby predložila akýkoľvek dôkaz o takých okolnostiach. Pokiaľ má Komisia v úmysle dosiahnuť určenie porušenia povinnosti členským štátom z dôvodu súdnej praxe, tým skôr sa majú uplatniť kritériá stanovené judikatúrou Súdneho dvora a zdôraznené v bode 50 tohto rozsudku, a to ešte s väčšou prísnosťou.

53 V prejednávanom prípade je potrebné konštatovať, že kritériá stanovené Súdnym dvorom nie sú splnené.

54 Je potrebné rovnako zdôrazniť, že Súdny dvor zohľadnil mieru voľnej úvahy, ktorú majú príslušné vnútroštátne orgány v tejto citlivej oblasti, ktorá sa týka vnútroštátnych právomocí v daňovej oblasti, tým, že rozhodol, že povinnosť spolupráce, ktorá pripadá týmto orgánom v zmysle článku 10 ods. 2 smernice, ich nezaväzuje dohodnúť sa v každom individuálnom prípade, v ktorom uplatnenie smernice spôsobuje problémy (rozsudok Louloudakis, už citovaný, bod 59 a citovaná judikatúra).

55 Nakoniec Komisia vyčíta gréckym úradom, že ukladajú dotknutým osobám povinnosť predložiť silnejšie dôkazy na určenie miesta bydliska, a obracajú tak dôkazné bremeno, zatiaľ čo toto bremeno zvyčajne patrí vnútroštátnym orgánom. V tejto súvislosti stačí v súlade s článkom 7 ods. 2 a 3 smernice zdôrazniť, že preukázať zvyčajné bydlisko je povinnosťou dotknutej osoby. Vnútroštátne príslušné orgány majú zo svojej strany možnosť vykonať osobitné kontroly a v prípade pochybností požadovať ďalšie údaje alebo dôkazy.

56 Prvú časť druhého žalobného dôvodu teda nie je možné prijať.

O neprimeranej povahe sankcií

Argumentácia účastníkov konania

57 Komisia poukazuje najmä na sankcie stanovené v gréckej právnej úprave pre prípad, keď príslušné orgány konštatujú, že vlastník vozidla používaného v Grécku, ktoré má poznávaciu značku iného členského štátu, má zvyčajné bydlisko v Grécku. Vnútroštátna právna úprava platná v relevantnom období takéto konanie označuje za pašovanie, ktorého dôsledkom sú trestné sankcie, a síce trest odňatia slobody pre vlastníka vozidla a zabavenie vozidla, ako aj správne sankcie spočívajúce v peňažných pokutách. Okrem toho dotknutá osoba musí zaplatiť dlžnú registračnú daň ako v prípade trvalého dovozu vozidla, ibaže by súhlasila s opätovným vývozom tohto vozidla mimo územia Grécka.

58 Komisia považuje sankcie v kombinácii s praxou gréckych správnych orgánov, pokiaľ ide o určenie miesta zvyčajného bydliska a nezohľadnenie prípadnej dobrej viery dotknutej osoby, za neprimerané. Okrem toho skutočnosť, že sa vyžaduje zaplatenie registračnej dane, zatiaľ čo už bola zaplatená porovnateľná daň v inom členskom štáte, považuje za porušenie článku 90 ES.

59 Podľa Komisie sú taktiež neprimerané sankcie stanovené pre prípad prekročenia šesťmesačného obdobia, počas ktorého sa môže vozidlo Spoločenstva používať v režime dočasného dovozu.

60 Grécka vláda odpovedala, že keďže smernica neupravuje sankcie za prípadné porušenie režimu dočasného dovozu vozidiel Spoločenstva, členské štáty majú právomoc prijať ustanovenia, ktoré považujú za potrebné na stíhanie daňových podvodov. Stanovené sankcie by však mali byť primerané a nevyhnutné na dosiahnutie sledovaného cieľa.

61 V prejednávanom prípade sa podľa gréckej vlády žalobné dôvody Komisie týkajú ukladaných sankcií, pokiaľ osoby, ktoré majú svoje zvyčajné bydlisko v Grécku, na jeho území v režime dočasného dovozu používajú vozidlá registrované v inom členskom štáte. V takýchto prípadoch vzhľadom na okolnosť, že registračná daň je v Grécku veľmi vysoká, čo niektoré osoby vedie k tomu, aby sa ich pokúsili obísť, a vzhľadom na mnohé prípady daňových podvodov zaznamenaných až do súčasnosti, sú stanovené sankcie vo vzťahu k sledovanému cieľu, ktorým je odradenie od daňových podvodov a ich stíhanie, primerané.

62 Grécka vláda nakoniec uplatňuje, že sankcie uložené v prípade nezaplatenia registračnej dane postihujú tak domáce, ako aj dovezené výrobky. Podľa nej je teda fakticky nemožné vychádzať z porušenia článku 90 ES.

Posúdenie Súdnym dvorom

63 Na úvod je potrebné zdôrazniť, že druhá časť druhého žalobného dôvodu Komisie (strany 9 až 12 žaloby) sa taktiež týka sankcií upravených zákonom 2960/2001 z 22. novembra 2001 ustanovujúcim colný zákonník (FEK A 265), ktorý mení sankcie upravené v článku 18 zákona 2682/1999. Zákon 2960/2001 však bol prijatý po uplynutí dvojmesačnej lehoty upravenej v odôvodnenom stanovisku z 22. novembra 2000

a nebol predmetom konania pred podaním žaloby podľa článku 226 ES. Okrem toho na základe spisu sa nezdá, že by sa v novej právnej úprave ako celku zachoval systém zavedený právnou úpravou napadnutou počas konania pred podaním žaloby ani že by boli ustanovenia oboch právnych úprav v podstate totožné (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. januára 2006, Komisia/Nemecko, C-98/03, Zb. s. I-53, body 27 a 28, ako aj citovanú judikatúru).

64 V súlade s ustálenou judikatúrou môže Súdny dvor aj bez návrhu preskúmať, či sú splnené podmienky na podanie žaloby o nesplnenie povinnosti upravené v článku 226 ES (rozsudok z 1. februára 2007, Komisia/Spojené kráľovstvo, C-199/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, bod 20 a citovaná judikatúra).

65 Na tento účel Súdny dvor vždy rozlišoval medzi fázou konania pred podaním žaloby a fázou konania o žalobe podľa článku 226 ES a vyhlásil, že cieľom konania pred podaním žaloby je najmä upresniť predmet sporu s ohľadom na prípadné predloženie sporu Súdnemu dvoru a ubezpečenie sa, že predmetom eventuálneho konania je jasne zadefinovaný spor (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. februára 2001, Komisia/Francúzsko, C-230/99, Zb. s. I-1169, bod 31; z 13. decembra 2001, Komisia/Francúzsko, C-1/00, Zb. s. I-9989, body 53 a 54; z 10. decembra 2002, Komisia/Írsko, C-362/01, Zb. s. I-11433, body 17 a18, ako aj z 5. júna 2003, Komisia/Taliansko, C-145/01, Zb. s. I-5581, bod 17).

66 V súlade s ustálenou judikatúrou teda predmet sporu takto vymedzený v priebehu konania pred podaním žaloby už nie je možné rozšíriť alebo zmeniť návrhmi žaloby v priebehu súdneho konania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. septembra 1998, Komisia/Nemecko, C-191/95, Zb. s. I-5449, bod 56; z 9. novembra 1999, Komisia/Taliansko, C-365/97, Zb. s. I-7773, bod 25, a z 5. októbra 2006, Komisia/Nemecko, C-105/02, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, body 47 a 48). Nakoniec existencia nesplnenia povinnosti musí byť posudzovaná vzhľadom na situáciu, v ktorej sa členský štát

nachádzal v čase uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku, a zmeny, ku ktorým došlo následne, nemôže Súdny dvor zohľadniť (pozri rozsudok z 18. januára 2007, Komisia/Švédsko, C-104/06, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, bod 28).

67 Pokiaľ by Súdny dvor svoju kontrolu rozšíril na právnu úpravu dotknutého členského štátu, ktorá nebola predmetom konania pred začatím súdneho konania, a prvýkrát by ju Komisia, ktorá sa dovoláva dôvodov zjednodušenia v ústnej časti konania, uviedla až v žalobe, bol by postup upravený autormi Zmluvy v článku 226 ES bezobsažný, čo by predstavovalo zneužitie tohto postupu. Preskúmanie Súdnym dvorom sa tak v prejednávanom prípade bude týkať iba ustanovení dotknutej vnútroštátnej úpravy platnej v čase uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku a v rozsahu, v akom sú uvedené v žalobe dostatočne jasným spôsobom umožňujúcim výkon súdnej kontroly (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Spojené kráľovstvo, už citovaný, bod 21).

68 Po prvé, výhrady Komisie sa týkajú článku 18 A ods. 1 zákona 2682/1999, ktorý upravuje, že držba alebo používanie vozidla registrovaného v inom členskom štáte na území Grécka osobou, ktorá má zvyčajné bydlisko v Grécku, predstavuje trestný čin pašovania, ktorého následkom je uloženie najmä trestných sankcií, akými sú trest odňatia slobody držiteľa vozidla a zabavenie vozidla.

69 Je potrebné zdôrazniť, že predmetná trestnoprávna úprava postihuje konania, ktoré spočívajú v obchádzaní colných a daňových ustanovení v oblasti používania motorových vozidiel.

70 Predmetné sankcie sú totiž upravené pre prípady, keď osoby, ktoré majú zvyčajné bydlisko v Grécku, používajú vozidlá registrované v inom členskom štáte, teda

pre prípady, ktoré sú mimo pôsobnosti smernice a v ktorých je potrebná ochrana daňových záujmov posudzovaného členského štátu.

71 Skutočnosť, že vnútroštátny zákonodarca za určité konanie požaduje trestné stíhanie, súvisí s hospodárskou a sociálnou situáciou posudzovaného členského štátu a v prejednávanom prípade s osobitnou situáciou, pokiaľ ide o zdanenie motorových vozidiel. V tomto ohľade je nesporné, že registračná daň je v Grécku veľmi vysoká, čo niektoré osoby môže motivovať k tomu, aby na jeho území používali vozidlá registrované v inom členskom štáte, pričom sa v tomto štáte snažia fiktívne vytvoriť akúkoľvek väzbu. Požiadavky stíhania a prevencie, ako aj ochrana daňových záujmov posudzovaného členského štátu odôvodňujú, aby tento štát upravil primerané sankcie (pozri v tomto zmysle rozsudok Louloudakis, už citovaný, bod 70).

72 Samotná skutočnosť, že abstraktné vnútroštátne pravidlo za trestný čin označuje konanie spočívajúce v obchádzaní zvyčajne uplatniteľných colných a daňových ustanovení, teda sama osebe nemôže predstavovať nesplnenie povinnosti. Súdny dvor dospel k záveru, ako vyplýva z už citovaného rozsudku Louloudakis, body 69 a 70, že požiadavky stíhania a prevencie môžu odôvodňovať, aby členský štát upravil sankcie na určitom stupni prísnosti, že však nie je možné vylúčiť, že sa tieto sankcie môžu za určitých okolností ukázať neprimerané. Otázka, či sú používané sankcie primerané alebo neprimerané, sa teda musí posudzovať vzhľadom na sankcie skutočne použité v prejednávanom prípade. Preskúmanie prípadov uvedených v bode 48 tohto rozsudku však neumožňuje dospieť k záveru o neprimeranom charaktere skutočne ukladaných sankcií a Komisia nepredložila ďalšie dôkazy umožňujúce dospieť k inému záveru.

73 Tieto výhrady teda nie sú dôvodné.

74 Po druhé Komisia tvrdí, že v prípadoch upravených v článku 18 A ods. 1 zákona 2682/1999 sa nezačne žiadne trestné stíhanie, ak dotknuté osoby zaplatia vyrubenú daň a vzdajú sa opravných prostriedkov upravených podľa vnútroštátneho práva, ktoré smerujú proti aktu, ktorým sa daň vyrubila.

75 Je potrebné v tejto súvislosti zdôrazniť, že smernica za určitých podmienok priznáva procesným subjektom, ktoré majú svoje zvyčajné bydlisko v členskom štáte, právo na vedenie osobného motorového vozidla po určitú dobu v režime dočasného oslobodenia od dane na území iného členského štátu.

76 Podľa ustálenej judikatúry pritom zásada účinnej súdnej ochrany predstavuje všeobecnú zásadu práva Spoločenstva a súdom členských štátov patrí zaistiť súdnu ochranu práv, ktoré procesným subjektom vyplývajú z práva Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. marca 2007, Unibet, C-432/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, body 37 a 38, ako aj citovanú judikatúru). Na základe tejto zásady Súdny dvor uznal právomoc vnútroštátneho súdu zaistiť uplatňovanie smernice a ochrany práv, ktoré z nej procesným subjektom vyplývajú tým, že sa určí najmä miesto bydliska (pozri v tomto zmysle rozsudok Louloudakis, už citovaný, body 57 a 70).

77 Predmetné vnútroštátne ustanovenia môžu pozbaviť procesné subjekty práva na účinnú súdnu ochranu požadovanú právom Spoločenstva tým, že ich budú navádzať k tomu, aby sa na účel vyhnutia sa trestnému stíhaniu vzdali opravných prostriedkov obvykle upravených podľa vnútroštátneho práva. V dôsledku toho sú výhrady Komisie dôvodné.

78 Po tretie, Komisia kritizuje peňažné sankcie upravené v článku 18 A ods. 4 písm. d) zákona 2682/1999 v prípade prekročenia lehoty šiestich mesiacov, počas ktorej je možné využiť predmetné oslobodenie od dane.

79 V tomto ohľade je potrebné vziať do úvahy, že šesťmesačná doba, počas ktorej sa poskytuje možnosť využiť oslobodenie od daní, je dostatočne dlhá a že grécka vláda uvádza, a Komisia to nepoprela, že v niektorých situáciách sa poskytujú úľavy a predĺženia tejto doby. Táto istá vláda ešte uviedla, a ani toto Komisia nepopiera, že dodržanie šesťmesačnej lehoty sa nemôže striktne kontrolovať, pretože dátum dovozu vozidiel na územie Grécka už nie je evidovaný a že je teda v tejto súvislosti nevyhnutná zvýšená prevencia, čo odôvodňuje uložené peňažné pokuty ako primeraný zastrašovací prostriedok. Predmetné pokuty teda nie sú neprimerané a nepredstavujú obmedzenie slobôd zakotvených v Zmluve.

80 Po štvrté, je potrebné vychádzať z toho, že trestné sankcie upravené v článku 18 A ods. 4 písm. f) zákona 2682/1999 pre prípad, keď vozidlo, na ktoré sa vzťahuje dočasné oslobodenie od daní, používa na území Grécka neoprávnená osoba, prekračujú pôsobnosť smernice.

81 Rovnako prípad stanovený vo vyššie uvedenom ustanovení, tak ako to, po piate, uplatňuje Komisia, keď predmetné vozidlo používa neoprávnená osoba, zatiaľ čo sa osoba oslobodená od daní v dobe spáchania porušenia nenachádza na území Grécka, nespadá do rozsahu pôsobnosti smernice.

82 Po šieste, námietky Komisie sa týkajú článku 18 C ods. 1 zákona 2682/1999, ktorý upravuje skutočnosť, že okrem uloženia peňažných pokút sa vozidlá dočasne zabavia a vrátia sa až po zaplatení peňažných pokút a prípadných ďalších stanovených poplatkoch.

83 Toto opatrenie je spôsobilé zbaviť oprávnenú osobu možnosti používať vozidlo počas obdobia, ktoré môže byť dlhé, najmä pokiaľ sú peňažné pokuty napadnuté súdne. Súdny dvor však už zdôraznil dôležitosť, ktorá vyplýva z práva viesť vozidlo, aby sa mohli účinne vykonať práva, ktoré sa viažu na voľný pohyb osôb (rozsudok z 29. februára 1996, Skanavi a Chryssanthakopoulos, C-193/94, Zb. s. I-929, bod 36). Toto opatrenie je teda vzhľadom na sledovaný cieľ, ktorým je vyberanie peňažných pokút, neprimerané, keďže tento cieľ môže byť dosiahnutý prostriedkami, ktoré sú vo väčšom súlade s ustanoveniami Spoločenstva, napríklad zložením zálohy. Tieto výhrady sú teda dôvodné.

84 Naopak, nie sú dôvodné výhrady, ktoré podala Komisia, po siedme, proti článku 10 ods. 5 zákona 2682/1999, ktorý upravuje, že pokiaľ má vlastník vozidla dovezeného v režime dočasného dovozu svoje zvyčajné bydlisko v Grécku, môže sa vyhnúť plateniu dlžnej registračnej dane opätovným vývozom svojho vozidla mimo gréckeho územia. Toto opatrenie totiž poskytuje dotknutej osobe možnosť a dokonca výhodu a nie je v rozpore so smernicou.

85 Nakoniec Komisia tvrdí porušenie článku 90 ES. Toto ustanovenie upravuje vo svojom prvom odseku zákaz väčšieho daňového zaťaženia výrobkov dovezených z iných členských štátov než podobných domácich výrobkov. Súdny dvor si však napriek tomu myslí, že skutočnosť, že členský štát pri určení zvyčajného bydliska dotknutej osoby na svojom území vyžaduje zaplatenie registračnej dane za vozidlo bez ohľadu na to, či už bola obdobná daň zaplatená v inom členskom štáte, je v súlade s pravidlami Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júna 2005, C-138/04, Komisia/Dánsko, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, bod 13 a citovanú judikatúru).

86 Druhý odsek tohto článku 90 ES zakazuje členským štátom použiť na výrobky iných členských štátov daň, ktorá nepriamo ochraňuje domáce výrobky. Je potrebné v tomto zmysle zdôrazniť, že na základe kritérií stanovených v judikatúre Súdneho

dvora (rozsudok z 18. januára 2007, Brzeziński, C-313/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, bod 27 a už citovaná judikatúra) Komisia nepreukázala, že predmetná vnútroštátna právna úprava môže nepriamo ochrániť domáce výrobky.

O treťom žalobnom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

87 Tretí žalobný dôvod Komisie sa týka článku 12 ods. 1 písm. d) výnosu z 1. marca 1988, ktorý upravuje, že osoby, ktoré sa stali obeťami krádeže druhého vozidla nachádzajúceho sa v režime dočasného dovozu v Grécku, sú povinné zaplatiť registračnú daň. Komisia si myslí, že toto ustanovenie zavádza všeobecnú domnienku daňového podvodu, a to v rozsahu, v akom predpokladá bez súvisiacich dôkazov, že ukradnuté vozidlo ostane v Grécku. Komisia si myslí, že situácie, v ktorých existuje možnosť daňového podvodu, je potrebné preskúmať prípad od prípadu. Predmetné opatrenie je podľa nej neprimerané vzhľadom na sledovaný cieľ, ktorým je predchádzanie daňovým únikom, a zavádza nepriame diskriminačné zaobchádzanie s vozidlami registrovanými v inom členskom štáte, čo je v rozpore s článkom 90 ES.

88 Grécka vláda namieta, že v prípade krádeže výrobkov, ktoré sa nachádzajú v režime oslobodenia od daní a za ktoré sa nezaplatili dane, neexistuje nijaká úprava oslobodenia od týchto daní. Poukazuje na článok 14 smernice Rady 92/12/EHS z 25. februára 1992 o všeobecných systémoch pre výrobky podliehajúce spotrebnej dani a o vlastníctve, pohybe a monitorovaní takýchto výrobkov (Ú. v. ES L 76, s. 1;

Mim. vyd. 09/001, s. 179), podľa ktorého v prípade straty sa spotrebné dane nevyrubujú pri výrobkoch, ktoré sa nachádzajú v režime s podmienečným oslobodením od daní, iba v prípade, ak je možné straty týchto výrobkov pripísať nepredvídateľnej udalosti alebo vyššej moci a keď si príslušné orgány môžu overiť, že tieto výrobky sú definitívne stratené. Vo všetkých ďalších prípadoch a najmä v prípade krádeže, musia byť tieto dane zaplatené.

89 V prejednávanom prípade pri krádeži, vozidlo nie je nenávratne stratené, ale ho používa iná osoba. Registračná daň sa teda musí zaplatiť. Smernica žiadne trvalé oslobodenie od daní v prípade krádeže neupravuje.

90 Grécka vláda na záver uvádza, že na jednej strane fakt, že platenie registračnej dane sa vyžaduje iba v prípade, ak došlo ku krádeži druhého vozidla, ktoré patrilo tej istej osobe, ktoré využíva dočasné oslobodenie od daní, ale nie už aj v prípade prvej krádeže, predstavuje prejav zohľadnenia postavenia okradnutej osoby a zároveň zohľadnenia, že krádež tvorí veľmi častú rizikovú udalosť, ktorú by mali kryť poisťovne, a nie štát.

Posúdenie Súdnym dvorom

91 Je potrebné zdôrazniť, že smernica ukladá členským štátom za určitých okolností povinnosť oslobodiť vozidlo, registrované v inom členskom štáte, používané osobou, ktorá má svoje zvyčajné bydlisko rovnako v inom členskom štáte než v posudzovanom štáte, od daní pri dočasnom používaní, a to v priebehu presne vymedzeného časového obdobia.

92 Priznanie tohto oslobodenia od dane podlieha najmä podmienke vyjadrenej v článku 3 písm. a) a b) smernice úplne jednoznačne, že osoba oslobodená od dane používa vozidlo, na ktoré sa toto oslobodenie vzťahuje, na súkromné účely, pričom uvedené vozidlo sa nemôže v členskom štáte dočasného dovozu ani postúpiť, ani prenajať, ani požičať osobe so zvyčajným bydliskom v danom štáte. Smernica tak zdôrazňuje úzku väzbu medzi osobou oslobodenou od dane a vozidlom, na ktoré sa toto oslobodenie vzťahuje.

93 Smernica neupravuje krádež vozidla osoby oslobodenej od dane a následky, ktoré vyplývajú z takejto krádeže.

94 Smernica neobsahuje nijakú indíciu, ktorá by mohla viesť k záveru, že jej cieľom je rozšírenie oslobodenia od dane a následné obmedzenie daňovej suverenity členských krajín v situáciách, v ktorých je prerušená väzba medzi osobou oslobodenou od dane a vozidlom, na ktoré sa toto oslobodenie vzťahuje, najmä v prípade krádeže, keď je pravdepodobné, že vozidlo sa naďalej používa na území dotknutého členského štátu a riadi ho osoba, ktorá nemá žiadny vzťah s osobou oslobodenou od dane. Takýto prípad nie je v smernici upravený a patrí do právomoci členských krajín.

95 Za týchto okolností a vzhľadom na skutočnosť, že Komisia neuplatňuje iné ustanovenia práva Spoločenstva, nie je možné určiť nesplnenie povinnosti členským štátom.

96 Dotknuté vnútroštátne opatrenia neodporujú ani článku 90 ES so zreteľom na úvahy Súdneho dvora rozvinuté v bodoch 85 a 86 tohto rozsudku.

97 Na základe uvedeného vyššie je potrebné konštatovať, že Helénska republika si tým, že stanovila:

— v článku 18 A ods. 1 zákona 2682/1999, že v prípade držby alebo užívania vozidla na gréckom území, ktoré je registrované v inom členskom štáte, fyzickou osobou, ktorá má svoje zvyčajné bydlisko v Grécku, sa nezačne obvyklé trestné stíhanie, pokiaľ dotknutá osoba zaplatí uloženú registračnú daň a zároveň sa vzdá opravného prostriedku, ktorý jej poskytuje vnútroštátne právo proti rozhodnutiu vyrubujúcemu túto daň,

— v článku 18 C ods. 1 toho istého zákona, že v prípade uloženia peňažnej pokuty sú vozidlá tiež dočasne zabavené a vrátia sa až po zaplatení peňažnej pokuty a prípadných ďalších uložených poplatkov,

nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo smernice.

98 V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

O trovách

99 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

V súlade s ustanoveniami odseku 3 prvého pododseku toho istého článku však Súdny dvor môže rozdeliť náhradu trov konania medzi účastníkov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania nemajú úspech v jednej časti alebo vo viacerých častiach predmetu konania, alebo z výnimočných dôvodov. Keďže Komisia a Helénska republika nemali úspech v častiach svojich dôvodov, je opodstatnené rozhodnúť, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Helénska republika si tým, že stanovila:

— v článku 18 A ods. 1 zákona 2682/1999, že v prípade držby alebo užívania vozidla na gréckom území, ktoré je registrované v inom členskom štáte, fyzickou osobou, ktorá má svoje zvyčajné bydlisko v Grécku, sa nezačne obvyklé trestné stíhanie, pokiaľ dotknutá osoba zaplatí uloženú registračnú daň a zároveň sa vzdá opravného prostriedku, ktorý jej poskytuje vnútroštátne právo proti rozhodnutiu vyrubujúcemu túto daň, a

— v článku 18 C ods. 1 toho istého zákona, že v prípade uloženia peňažnej pokuty sú vozidlá tiež dočasne zabavené a vrátia sa až po zaplatení peňažnej pokuty a prípadných ďalších uložených poplatkov,

nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo smernice Rady 83/182/EHS z 28. marca 1983 o oslobodení od daní, ktoré platia v rámci spoločenstva pre dočasný dovoz určitých dopravných prostriedkov.

2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

3. Komisia Európskych Spoločenstiev a Helénska republika znášajú svoje vlastné trovy konania.

Podpisy